

Metoderapport, Skup 2024

Tekst: Pål Vegard Hagesæther

Foto: Monica Strømdahl

**Da pedofile ble
tatt inn i varmen**

Om den norske homobevegelsens koblinger
til et pedofilt miljø på 1970 og -80-tallet

Tittel på nominasjonen:**Da pedofile ble tatt inn i varmen**

Om den norske homobevegelsens koblinger til et pedofilt miljø på 1970 og -80-tallet

Selskap: Aftenposten

Navn på bidragsyttere:

Journalist: Pål Vegard Hagesæther

Fotograf: Monica Strømdahl

Reportasjeleder: Lillian Vambheim

Reportasjeleder foto: Martin Slottemo Lyngstad

Art director: Christen Pedersen

Redaktør: Morten Andersen

Publisert: 25.-26. august 2023.

Artikler på papir er vedlagt som PDF.

Lenke til artikler på nett

<https://www.aftenposten.no/amagasinet/i/LlgxkR/da-pedofile-ble-tatt-inn-i-varmen>

<https://www.aftenposten.no/norge/i/P4zzAO/foreningen-fri-beklager-pedofili-stoette-innroemmer-at-unnskyldningen-burde-ha-kommet-for-lenge-siden>

Kontaktperson:

Aftenposten ved Pål Vegard Hagesæther

Postboks 1178 Sentrum

0107 Oslo

pv@aftenposten.no

Redaksjon:

Aftenposten/A-magasinet

Postboks 1178 Sentrum

0107 Oslo

Da pedofile ble tatt inn i varmen

Aftenposten/A-magasinet

Slik kom arbeidet i gang

I februar fikk vi et tips fra en anonym kilde. Vedkommende satt på en del dokumenter som skulle vise de tette båndene mellom homoorganisasjonen Det norske forbundet av 1948 (DNF) og en gruppe som kalte seg «Norsk arbeidsgruppe for pedofili» (NAFP) i perioden 1978–83. DNFs generalsekretær Kim Friele skulle ifølge tipset ha deltatt på flere arrangementer i regi av NAFP og holdt støttende innlegg. Og i en periode skulle NAFP ha gått inn DNF og blitt en egen undergruppe av Norges største homoorganisasjon.

Vi fikk oversendt materialet, som besto av artikler fra ulike medlemsblader og skriftlig informasjon og korrespondanse fra den pedofile gruppen. Det dokumenterte tilsynelatende det tipser fortalte. Men kunne det ligge noe mer alvorlig strafferettslig her?

Tipset var interessant. Dette var en del av norsk skeiv historie som få kjente til og ikke en del av den offentlige historien om homobevegelsen. De som visste, hadde kanskje ønske om at samrøret forble ukjent. Samtidig vurderte vi åpenbare argumenter mot: Det ville innebære harde beskyldninger mot Kim Friele, en død person som ikke kan forsvare seg. Det ville kunne gi ny skyts til dem som mener at homofili og pedofili er to sider av samme sak - et argument som ofte blir brukt av homosakens motstandere, særlig i utlandet. Det ville kunne føre til hets mot homofile. Og det handler om forhold som ligger over 40 år tilbake i tid, der mange av de sentrale aktørene er døde. Når det finnes så mange viktige ting å avdekke i vår egen tid, var det ikke like greit å la det ligge?

Vi konkluderte likevel med at det er en viktig del av pressens samfunnsrolle å gå inn i krevende temaer som dette: Det vil være viktig at denne ukjente siden kom frem i den store fortellingen om hvordan den norske homofile frigjøringskampen har foregått. Også minoritetsorganisasjoner og «nasjonalhelter» som Friele må bli utsatt for kritisk journalistikk.

Vårt mål ble derfor å samle inn mest mulig dokumentasjon utover dokumentene vi hadde fått: Hvilke levende kilder fantes, som kunne bekrefte og utdype det skriftlige? Hvilke andre skriftlige kilder fantes? Og hva var egentlig NAFP, hva sto de for og hva slags folk var aktive der? Var dette en historie som også omfattet barn som var blitt utsatt for overgrep? Det siste var viktig for oss å komme til bunns i, for det ville gjøre det uheldige samarbeidet mer alvorlig om det var tilfellet.

Vi startet arbeidet, uvitende om hvor mye motstand det skulle komme til å by på.

Arbeidets organisering

Featurejournalist Pål Vegard Hagesæther jobbet med saken fra februar og frem til publisering i august – innimellom andre prosjekter. Tidvis lang venting på innsyn i arkiver var blant årsakene til at prosjektet tok lang tid. For det visuelle har fotograf Monica Strømdahl vært koblet på.

Et av dokumentene fra tipser, en artikkel fra NAFPs medlemsblad Bulletin i 1978.

Metodebruk

Å finne frem til levende kilder

Tidligere tillitsvalgte i DNF var en åpenbar kilde. Noen av dem var navngitt i dokumentene, men langt fra alle. Det var også klart at vi måtte snakke med psykolog Thore Langfeldt, som dukket opp i artiklene og hadde deltatt på de samme konferansene som Friele. Vi ønsket dessuten å snakke med noen av dem som hadde vært aktive i den pedofile gruppen. Men det ble raskt klart at navnene de opptrådte med i materialet, var alias. For disse navnene ga ingen treff i Folkeregisteret eller skattelistene.

Når det gjaldt tillitsvalgte, ga de første rundene få resultater. Mange var døde. Det gjaldt for eksempel DNFs formann fra 1982–89, det gjaldt flere medlemmer av organisasjonens arbeidsutvalg i den aktuelle perioden og det gjaldt sekretæren for Oslo-avdelingen av DNF i 1982. Sistnevnte var sentral fordi han sto som avsender av et brev der Oslo-avdelingen reagerte sterkt på at DNF hadde fått en pedofil undergruppe. Blant dem som levde, var det få som kunne huske noe om en pedofil gruppe, selv om deres navn forekom i dokumentene. Mens lederen for DNF i perioden 1979–82 ikke ville snakke med oss, noe vi skal komme tilbake til.

Noe fikk vi å starte granskningen med. Psykolog Thore Langfeldt stilte til bakgrunnsprat og intervju. Det samme gjorde et par andre tillitsvalgte i DNF, som fikk oversendt dokumentasjonen og fortalte hva de husket. Vi søkte også innsyn hos Riksarkivet og fikk til slutt en oversikt over hvem som hadde sittet i DNFs arbeidsutvalg i den aktuelle perioden.

Medlemmene i NAFP

Men hvem var med i NAFP, og hadde de noen straffedommer mot seg? Selv om de fleste opptrådte med alias, var det én person omtalt ved navn som skilte seg ut. Kunne dette navnet være reelt? Ved å søke på samme navn i Nasjonalbibliotekets avisarkiv, dukket det opp innlegg om pedofili som vedkommende hadde skrevet i andre publikasjoner. Og dette navnet ga treff i 1881.

Slik fikk vi kontakt med en person som hadde vært aktiv i gruppa. Han gikk med på å treffe oss med et premiss om å være anonym. Dette ønsket etterkom vi av hensyn til hans nåværende livssituasjon, han bodde på institusjon og var redd for at de ansatte og andre skulle bli kjent med fortiden hans. Vi løste det ved å gå direkte til hans rom, i stedet for å kontakte personalet.

Gjennom det øvrige kildearbeidet fikk vi stadig flere navn på folk som hadde vært aktive i gruppen. Flere av dem levde. Noen av dem hadde fortsatt kontakt, selv om de nå var menn i 70- og 80-årene. Til slutt fikk vi møtt tre personer som vi i artikkelen har kalt akademikeren, helsearbeideren og lektoren.

De tre fortalte om sitt engasjement og sin rolle i gruppen, og om kontakt med Friele og andre i DNF. De bidro på den måten til å bekrefte informasjonen i det skriftlige materialet. Vi skjønnte hvilke alias de ulike hadde brukt og kunne slik forstå hvilken rolle de hadde hatt i gruppen når vi leste om dem i dokumentene. I tillegg kom det frem ytterligere detaljer. Hvis én nevnte noe, stilte vi samme spørsmål til de to andre. Hvis tre personer husker at et av medlemmene hadde med seg to barn til sommer-samlingen i NAFP, vurderte vi at opplysningene var tilstrekkelig kontrollert med andre kilder, slik at de kunne publiseres.

Å møte de tre var viktig for oss, ikke bare med tanke på dokumentasjonen. Pedofile eller folk som er dømt for overgrep mot mindreårige er stemmer vi sjelden hører. Om vi som samfunn skal forstå dem, må vi også vite hvordan de tenker.

Bildene skulle være anonyme, og samtidig knytte sammen fortid og nåtid. Lektoren var med på å etablere gruppen i 1975. Foto: Monica Strømdahl

Neste steg var å sjekke rullebladet deres. Noen saker fortalte de om selv. Andre fant vi frem til gjennom søk hos domstolene og i Riksarkivet. Det viste seg at alle tre var dømt for overgrep eller seksuell omgang med mindreårige, en av dem i løpet av de siste ti årene. En av dem var også dømt for oppbevaring av overgrepsmateriale. Dette var altså ikke en gruppe som kun i teorien ønsket å fjerne den seksuelle lavalderen. De hadde også begått kriminelle handlinger.

Var dette en historie med ofre?

Noen av dommene vi fikk ut, var sladdet. Men ikke alle. I dem kunne vi se navn på ofre for overgrepene. Vi var usikre på å kontakte dem ut av det blå, så lenge etter. Valget var derfor enkelt da det viste seg at en av dem tidligere hadde stått frem og fortalt om overgrepene han og broren ble utsatt for i en dokumentar fra NRK Brennpunkt i 2003. Brennpunkt hadde laget en film om et pedofilt nettverk, som delvis overlappet NAFF. Denne mannen, Jørn Frode Holtet, hadde blitt utsatt for overgrep av «helsearbeideren» vi hadde intervjuet, samtidig som NAFF var blitt en del av DNF. Vi kontaktet ham, og han var også villig til å la seg intervju av oss. Dermed kunne vi vise at DNF og Friele hadde ønsket velkommen folk som i akkurat samme periode hadde begått alvorlige overgrep mot barn.

Andre skriftlige kilder og kryssjekk av opplysninger

I tillegg til materialet fra tipseren har vi også gjennomgått en rekke andre skriftlige kilder. På Nasjonalbiblioteket fant vi en nær komplett samling av Bulletin, medlemsbladet til NAFF. Disse kunne bestilles til spesiallesesalen. Også flere årganger av pornobladet Aktuell rapport ble bestilt og gjennomgått. Der fant vi en artikkel som førte til at den pedofile gruppen ble kastet ut av DNF i 1983.

Faksimile av Aktuell Rapport nr. 46 1982

Omtrent midtveis arbeidet ble vi tipset om en nettside som hadde lagt ut mange av de samme dokumentene vi satt på og som tok for seg historien til NAFF. Det var problematisk å oppgi denne nettsiden som kilde, da personen som sto bak tydelig støttet pedofili og hadde andre vurderinger om sladding i dokumentene enn oss. Samtidig kunne vi bruke noen av opplysningene fra nettsiden som grunnlag for spørsmål til kildene.

DNF har levert sitt arkiv til Riksarkivet. Vi ønsket også å se om vi kunne finne igjen noen av dokumentene vi satt på der, for eksempel inn- og utgående brev. Vi ville også lete etter spor etter den pedofile undergruppen i referater fra møter i arbeidsutvalget og årsmøtepapirer. Her fikk vi avslag på innsyn. Men en arkivar tok på seg å gjennomgå en del av materialet for oss og undersøke. Tilbakemeldingen var at det ikke finnes spor etter den pedofile gruppen i DNFs arkiv. Hvorfor vet vi ikke. Enkelte kilder mente denne dokumentasjonen kunne ha vært fjernet bevisst av noen som ville rydde i arkivet.

Uansett ga kombinasjonen av dokumentene fra tipser, muntlige kilder og de skriftlige kildene vi fant selv oss nok materiale til at vi kunne fortelle historien om NAFF og koblingene til Friele/DNF, og være sikker på at den stemte.

Motstand

Det ble raskt klart at flere ulike aktører ikke ønsket at vi skulle publisere noe om dette temaet. En sentral kilde, som var formann i DNF i 1979–82, ville ikke stille til intervju. Han benektet at det hadde vært noe samarbeid mellom DNF og NAFF. Da vi sendte over noe dokumentasjon som involverte ham, sa han at han ikke husket. Senere sendte han en epost der han viste til skytingen ved London Pub sommeren 2022, og formanet oss om å være varsomme med hva vi publiserte.

Også andre kilder vi var i kontakt med reagerte. De stilte først opp, men ville senere ha publiseringen stanset eller redigere oss i tekst og bilder. Vi fikk epost fra et advokatfirma og det kom brev til sjefredaktør og truende meldinger på SMS. "Jeg skal komme ned på kontoret ditt, så skal du få se hvor sint jeg kan bli", skrev en. Aftenposten vurderer alltid om denne typen henvendelser skal politianmeldes. Etter en vurdering av meldingene og den konkrete konteksten, besluttet vi ikke å anmelde. Selv om det var ubehagelig å motta meldingene, landet vi på at de neppe var straffbare. Personen ble oppringt av redaktør og endte med å beklage at han hadde sendt meldinger.

Da vi kontaktet Foreningen Fri, DNFs etterløper, ble vi møtt med mild skepsis og noe frykt. De viste til hvor mye hets deres tillitsvalgte får og fryktet at dette skulle utløse en ny bølge. De var ikke uvillige til å uttale seg, men ba om god tid til å se på materialet og vurdere hva de skulle si om det. Å bruke god tid derfor en viktig metode i dette arbeidet. Vi avtalte med Fri at de skulle få varsel om publiseringstidspunkt god tid i forkant, slik at de kunne forberede sine tillitsvalgte.

Triks og grep som er verdt å fremheve

Av hensyn til anonymisering kan vi ikke gå inn på konkret bruk i denne saken.

* For å finne nærmeste pårørende til en avdød person, kan man kontakte gravferdsmyndighetene. Den som fester graven, vil ofte være nærmeste pårørende. Gravferdsmyndighetene vil noen steder i landet gi deg navnet direkte, andre steder kun videreformidle en beskjed om at du ønsker kontakt. Til tross for at navn på fester i utgangspunktet er offentlig.

(www.gravplassveileder.no/feste/opplysning-eller-taushet-om-hvem-som-er-fester/)

* Om man ønsker kontakt med en innsatt i et norsk fengsel, men ikke vet hvor vedkommende soner, kan man sende en epost til kriminalomsorgen. De vil videreformidle til vedkommende, som kan ta kontakt hvis han eller hun ønsker. Metoden vil også kunne brukes hvis man lurte på om noen faktisk soner for øyeblikket.

* Er du på jakt etter en gammel dom, vil Riksarkivet kunne hjelpe deg å lete så sant du har sentrale opplysninger som navn, fødselsdato, domstol og type lovbrudd, og kan gi en journalistisk begrunnelse for hvorfor det er viktig å få tak i dommen. Du må legge ved kopi av pressekort/ansettelsesbevis. Dommene du får ut, vil som regel være anonymiserte. Arkivverket har et eget skjema for innsyn til andre faglige formål enn forskning, for eksempel journalister.

(arkivverket.no/tjenester/sok-innsyn-til-faglige-formal/sok-innsyn-til-andre-faglige-formal#!/form/0)

Etikk og spesielle problemstillinger

Avdød hovedperson

Kim Friele døde i 2021. Hun ville hatt krav på samtidig imøtegåelse om hun hadde levd. Hvordan skulle vi håndtere det? Løsningen vi valgte var for det første å ikke vinkle artikkelen direkte på Friele, men heller på homobevegelsen generelt. Selv om noen av mediene som siterte saken valgte å fokusere på Friele – det kunne vi ikke styre.

I tillegg fant vi gjennom researchen ut at Friele var blitt konfrontert med deler av denne historien én gang før, i et utspill filosofen Nina Karin Monsen kom med i Bergensavisen i 2009. Der forsvarte Friele seg og ga sin versjon. Dette siterte vi fra. Vi var også i kontakt med Frieles nærmeste pårørende, og tilbød henne å uttale seg. Det ønsket hun ikke.

Dessuten var det viktig for oss å sette hendelsene vi skrev om i en historisk kontekst. For synet på pedofili var ikke det samme i Norge på 1970-tallet som i dag. Vi tok inn uttalelser fra den danske historikeren Peter Edelberg for å få frem dette.

Pedofile er også sårbare kilder

Medlemmene av den pedofile arbeidsgruppen er straffedømte og per definisjon kriminelle. Men de er også sårbare kilder. De kan være utsatt for vold dersom folk kjenner dem igjen – selv om de har sonet sin straff og er "ferdige" med saken.

På den andre siden ønsker offentligheten ofte å vite hvem slike personer er. Det kan være basert på frykt og et ønske om å beskytte barn i tilfelle de skulle begå overgrep igjen. Slike hensyn kan i noen tilfeller gjøre det legitimt å identifisere.

I vårt tilfelle la vi vekt på at dette er eldre menn, der noen har svekket helse. Aftenposten har en restriktiv praksis når det gjelder å identifisere, og det ville være uvanlig å gjøre det uten at det var knyttet til en aktuell dom eller tiltale. Vi valgte derfor å gå ganske langt i å imøtekomme deres ønske om å bli anonymisert. Vi tok ikke med nøyaktig alder eller bosted og valgte store kategorier i beskrivelsen av yrke.

Andre liv i dag

Artikkelen omhandler forhold fra over 40 år tilbake. Folk kan ha helt andre liv i dag enn de hadde da. Det ble tydelig i samtalene med flere kilder. Flere ønsket ikke at dette kapittelet i deres liv skulle trekkes frem i lyset igjen, selv om de var involvert på helt «uskyldige» måter. Disse ønskene valgte vi å imøtekomme, med unntak av den tidligere lederen i DNF. Siden han hadde vært formann i en nasjonal organisasjon og hadde en tydelig rolle i kildematerialet, mente vi det var naturlig å bruke navnet hans.

Tanken om at det var gått 40 år lå også bak når vi valgte å ikke legge ut all dokumentasjon på nettet. De spesielt interesserte vil selv kunne finne frem til mye av kildematerialet. Vi delte med utvalgte forskere og de sentrale kildene, slik at de kunne forholde seg til dokumentasjonen før de ga sine kommentarer.

Kildevalg og kildekritikk

Man skal alltid være kritisk til tipsers motiver. I dette tilfellet mente tipser at det var snakk om informasjon som uansett ville komme ut på et tidspunkt, og at når det først skjedde, var det best om det ble behandlet av en seriøs redaksjon. Tipser visste at journalisten hadde gravd i norsk skeiv historie tidligere, blant annet om aids-epidemien. Det er senere kommet frem at også andre, inkludert minst én forsker, er i gang med å se på materialet.

En del av kildematerialet er NAFPs egne medlemsblader og deres medlemmer. De kan ha fremstilt Friele og DNFs involvering og støtte som sterkere enn den faktisk var. Derfor har det vært viktig for oss også å ha kilder fra «den andre siden» i form av muntlige kilder fra DNF og DNFs medlemsblader. At enkelte tidligere aktive i DNF toner ned sin involvering eller benekter at den fant sted, kan være av hensyn til eget ettermæle eller at det ikke var alle i organisasjonen som kjente til undergruppen.

Faksimile av Fritt Fram, medlemsblad for DNF, nr 1 1978.

Hva er reelt nytt i sakene?

Eksistensen av NAFP og deres samarbeid med homobevegelsen har vært kjent av enkelte fra før. Men etter hvert som årene har gått, er det snakk om få personer. Da forfatter Ola Henmo i 2015 ga ut sin portrettbok om Kim Friele, gjennomgikk han hele arkivet hennes uten å finne noe om den pedofile gruppen - som heller ikke er nevnt i boken.

Andre har kanskje kjent til enkelte av delene i historien, men ikke alle. Tillitsvalgte i Fri fra de senere år har etter vår publisering fortalt at de hørte rykter, men ikke gjorde noe for å undersøke dem. Vår artikkel setter brikkene sammen, har med kontekst og forteller historien fra «a til å». Knappt noen har visst at samtidig som Friele og DNF ønsket den pedofile gruppen velkommen inn, foregikk det overgrep mot barn utført av et av de sentrale medlemmene i NAFP.

Formidling

Vi har lagt vekt på å presentere saken på en nøktern måte. Siden det er en lang tekst, valgte vi å dele den inn i kapitler. Fotografisk gikk vi for en løsning som knyttet nåtiden til fortiden, gjennom å projisere bilder og faksimiler fra 40 år tilbake i bakgrunnen når vi fotograferte folk i dag. Dette gir formspråket en visuell rød tråd og en felles stemning. Projiseringene er også brukt for å anonymisere krevende kilder og avslørende elementer fra miljøene de er fotografert i. I tillegg har det vært viktig for oss å vise frem noe av det historiske kildematerialet. Portrettene skulle tilføre historien en nærhet og tilgang - på tross av de ulike gradene av anonymisering.

Jørn Frode Holtet med bilde av seg selv og broren som barn projisert på veggen i bakgrunnen. Foto: Monica Strømdahl

Konsekvenser

I sluttspurten på arbeidet med artikkelen fikk vi vite at foreningen Fri ønsket å komme med en unnskyldning for sin støtte til den pedofile gruppen. Dette sendte de ut som en pressemelding samme dag som artikkelen ble publisert.

Dagens ledelse i FRI er blitt gjort oppmerksom på en del av vår historie som aldri skulle ha funnet sted. FRI er kjent med den aktuelle saken som ble publisert i A-magasinet på nett 24.08.23 og på papir 25.08.23 om at «Pedofil arbeidsgruppe» fikk bli en egen underavdeling av DNF-48 i 1982–1983.

Vi tar fullstendig avstand fra denne delen av FRI's historie. Vi ønsker å beklage de hendelsene som fant sted og gi tydelig uttrykk for at gruppen aldri skulle ha blitt godkjent som en del av DNF-48. Vi erkjenner alvorret i saken, og vi tar dette som en påminnelse om viktigheten av å kontinuerlig arbeide for et inkluderende og trygt miljø for alle.

FRI i dag er ikke det samme som DNF-48 var den gang. Vi vil fortsette å styrke våre retningslinjer, vedtekter og tiltak for å sikre at alle medlemmer og involverte føler seg beskyttet og respektert.

FRI setter pris på at det kastes lys på denne alvorlige saken. Dette gir de av oss som har vært utsatt for lignende overgrep den anerkjennelsen og støtten vi fortjener. Vi håper også at denne åpenheten vil gjøre det enklere for andre som har opplevd lignende situasjoner å dele sine historier.

FRI er åpne for dialog og vil gjøre vårt beste for å svare på eventuelle spørsmål og bekymringer som måtte oppstå. Har du spørsmål eller informasjon som kan være relevant for FRI? Send oss gjerne en e-post på post@foreningenfri.no

(Hele teksten kan lese her: <https://foreningenfri.no/fribeklager/>)

Dermed hadde Jørn Frode Holtet og andre barn som ble utsatt for overgrep, fått en offisiell beklagelse. Vi laget en egen oppfølgingsartikkel om unnskyldningen (vedlagt).

Unnskyldningen og vår artikkel ble en del av den offisielle fortellingen om den norske homobevegelsen/DNF og om Kim Friele. Artikkelen førte til flere debatter i Aftenposten, Morgenbladet, Blikk og andre medier. En handlet om Kim Frieles ettermæle og hvorvidt hun nå skulle "kanselleres". En annen om hvordan vi som samfunn skal forholde oss til pedofile. En tredje om hvem som har samtykkekompetanse. Minst én forsker er i gang med å se nærmere på denne delen av den skeive historien. Vi fikk henvendelser fra andre som hadde opplevd overgrep da de som mindreårige kom inn i det skeive miljøet, og som takket oss for at vi tok opp temaet. En kvinne skrev at hun hadde brukt «mye av mitt voksne liv på å komme over overgrep som skjedde da jeg for første gang møtte det skeive miljøet som fjortenåring.»

I Bergen ble et portrett av Kim Friele utsatt for tagging. Dette ble vasket bort. Noen små politiske partier har ønsket å fjerne minnesmerker etter Kim Friele. Men i det store og hele har ikke historien vår skygget over Kim Frieles ettermæle. Da kulturminister Lubna Jaffery kommenterte oppnevningen av styret for Kim Frieles ærespris i november 2023, sa hun til Blikk:

– Kim Frieles avgjørende innsats for skeives rettigheter i Norge er ubestridelig. Det betyr ikke at hun var ufeilbarlig. Ettersom Kim Friele er død, kan hun ikke svare på innholdet i kritikken som har vært rettet mot henne når det gjelder hennes holdninger til pedofile. Det er likevel grunn til å tro på de sakene som har kommet frem.

– Vi mener det er på sin plass at avsløringene om den skeive bevegelsen og Frieles støtte til pedofile på 1970- og 80-tallet har kommet frem i lyset. Departementet vurderer likevel at Kim Frieles minnepris har navnet sitt etter riktig person, en av de aller viktigste forkjemperne for skeiv frigjøring i Norge gjennom historien.

Alt i alt har vår sak bidratt til en større forståelse av hvordan homokampen har foregått i Norge – med sine feilskjær. Heller ikke nasjonalhelten Kim Friele er fri for riper i lakken.

Oslo, 15. januar 2024

Vedlegg:

Artikkel «Da pedofile ble tatt inn i varmen», publisert 25. august 2023

Artikkel «Foreningen fri beklager pedofilistøtte», publisert 26. august 2023